

ASHLEY AUDRAIN

**MAMA'S
FLUISTERINGEN**

Vertaald door Ineke de Groot

2023 Prometheus Amsterdam

Wat ik steeds meer in het huwelijk en als moeder merkte, was dat leven als een vrouw en leven als een feministe twee zeer verschillende dingen waren en waarschijnlijk ook onverenigbaar.

Rachel Cusk, in een interview met
The Globe and Mail, Toronto 2012

Hij houdt twee vingers onder zijn neus en ruikt de moeder van het kind terwijl zijn pupillen zich in zijn donkere keuken verwijderen. De klok op de oven geeft 00.03 uur aan. Hij heeft het benauwd. Krijgt hij soms een hartaanval? Voelt een hartaanval zo aan? Hij moet wat doen. Hij loopt over de wit eiken vloer en raakt dingen aan, het handvat van het broodrooster, de roestvrijstalen hendel van de koelkast, de zacht wordende geurige bananen in de fruitschaal. Hij zoekt naar bekende dingen om te kunnen landen. Om terug te komen.

Een douche. Hij moet een douche nemen. Hij wankelt de trap op als een peuter.

Hij kijkt niet naar zichzelf in de spiegel van de badkamer.

Zijn huid prikt. Hij boent zich.

Hij meent sirenes te horen. Zijn het sirenes?

Hij houdt zich vast aan de douchekraan en luistert. Niks.

Bed. Hij zou in bed moeten liggen. Als er niks was gebeurd, had hij ook in bed gelegen. Dit was een gewone woensdag in juni. Hij droogt zich af en hangt de handdoek op het haakje, waar hij hoort. Hij past de manier waarop de handdoek hangt aan, alsof hij in een winkel een opstelling aan het maken is. Zijn handen trillen door een angst die hij nog niet eerder heeft ervaren.

De telefoon. Hij sluipt in het donker door het huis op zoek naar waar hij hem heeft neergelegd, de bank in de gang, het aanrecht, de zijtafel onder aan de trap. In zijn jaszak, en daar is hij.

Hij had zijn jas toen hij thuiskwam op de grond bij de achterdeur laten vallen. Hij neemt de telefoon mee naar boven, zijn knieën knikken nog steeds, en blijft voor hun slaapkamerdeur staan.

Hij kan daar niet naar binnen.

Hij gaat wel in de logeerkamer slapen. Hij gaat langzaam op het tweepersoonsbed liggen en ziet hoe zorgvuldig het bedden-goed glad is gestreken en ingestopt. Hij legt de telefoon naast zich. Hij heeft de dringende behoefte om haar te bellen.

Maar wat moet hij dan zeggen? Dat hij haar mist? Dat hij haar nodig heeft?

Het is te laat.

Maar hij blijft toch naar de telefoon kijken, stelt zich voor hoe hij de ringtone hoort overgaan terwijl hij wacht totdat zij opneemt. En dan doet hij zijn ogen dicht en ziet hij het kind weer voor zich.

Even later voelt hij het matras deinen. Er is iemand bij hem komen liggen. Hij wacht totdat hij wordt aangeraakt. Maar nee, het is een trilling. En weer een. En nog een. Dan flitst er oranje-kleurig licht in de kamer. Hij strijkt met zijn duim over het wazige spiegelbeeld van zijn gezicht op het telefoonschermje om op te nemen.

Die pijnlijk hoge stem. Hij heeft die eerder gehoord.

‘Er is iets vreselijks gebeurd,’ zegt ze.

SEPTEMBER

De achtertuin van de familie Loverly

Er is iets dierlijks in de manier waarop mensen van middelbare leeftijd elkaar opnemen terwijl ze heel vriendelijk doen in de achtertuin van het duurste huis aan de straat. De menigte stroomt naar de aantrekkelijkste mensen toe. Ze zijn daar vanwege een buurtbijeenkomst, voor de kinderen, die een of ander spel spelen. Maar de mannen hebben mooie schoenen aan en de vrouwen dragen accessoires die niet in de speeltuin worden gedragen en iedereen praat heel netjes.

Er is een cateringbedrijf ingehuurd. Er staan grote metalen teilen met ijskoud speciaalbier en er zijn minihamburgers op lange houten serveerborden en papieren puntzakken met Franse patat. Er staan snoepzakjes met koekjes met de naam van ieder kind in glazuur erop gespoten, waarvan het cellofaan met een dik satijnen lint is dichtgebonden.

Er staat een rij grote bomen, vers geplant en neergezet met behulp van een hijskraan, langs het hek. Het onaantrekkelijke pad dat aan de tuinen grenst is niet te zien, evenmin als de bewoners van de ontwenningshuizen vier straten verderop en de riolen die in de regen overstromen. Het gras heeft een prachtige kleur groen. Er is een irrigatiesysteem. Het glanzende betonnen terras bij de keuken wordt op zijn plaats gehouden door op uitgekien-de plekken geplaatste plantenbakken met buxushaagplanten. Er staat een schuur, die niet echt een schuur is, er zit een taatsdeur in en er hangt een lamp in.

Er horen drie kinderen in deze achtertuin bij het hoge huis van twee verdiepingen dat op een dubbele kavel is gebouwd, wat in een woonwijk als deze ongehoord is. De drie jaar oude tweeling, een jongen en een meisje, heeft een seersucker pakje aan en ze hebben de moeder van dit gewaagde huis hun haar keurig laten kammen. Het oudere jongetje van tien staat erop om zijn gyppakje te dragen met een vlek op het t-shirt. Warme chocolademelk of bloed, zullen de gasten zich afvragen. Maar Whitney's echtgenoot heeft haar weten over te halen om in het kwartier voordat het feestje zou beginnen zich daar nou niet druk over te maken.

Tegen halfvier heeft ze de neiging weten los te laten om het gymshirt van hem af te scheuren en hem in het zachtblauwe polo-shirt te worstelen dat ze voor deze gelegenheid heeft gekocht. Ze heeft de stress van gastvrouw zijn van zich afgezet en ervaart een voldane blijdschap omdat iedereen het naar zijn zin heeft. Ze heeft genoeg indruk op hen gemaakt. Dat ziet ze aan de blikken, het subtiele wijzen van vrienden die de dingen opvallen waar ze op had gehoopt. Ze denkt aan de foto's die die avond op social media zullen staan. Er wordt luid geroezemoesd en gelachen en ze laaft zich aan de gezellige sfeer.

Die herrie is de reden dat Mara van het huis ernaast niet is gekomen. Ze had, net als iedereen, een maand eerder de op dik papier gedrukte uitnodiging in de brievenbus gekregen en had haar direct bij het oud papier gegooid. Ze weet dat deze burenmensen zoals Albert en zij er niet echt bij willen hebben. Zij denken dat ze niets meer te bieden heeft. Haar jaren van wijsheid betekenen niks voor die vrouwen, die rondmarcheren alsof ze alles wel weten. Maar dat is prima. Ze ziet en hoort alles door de kieren in het hek terwijl ze bezig is in haar eigen tuin, het weer opgekomen onkruid wiedt totdat haar rug zeer doet en dan op de beschimmelde tuinstoel gaat zitten. Ze ziet iets tussen de

verdorpe bloembladeren van de hortensia. Ze schudt eraan. Er valt een papieren vliegtuigje uit, dat met zijn neus op de grond terecht komt. Dat had ze dus over het hoofd gezien. Ze heeft er op donderdagochtend een paar in haar tuin ontdekt. Ze bukt zich om het te pakken als ze Whitney's stem boven het gebabbel van de gasten uit hoort komen terwijl ze het stel van de overkant begroet.

Dat stel, Rebecca en Ben, gaat onmiddellijk naar de gastvrouw toe. Ze hebben twintig minuten de tijd en hebben een orchidee in pot voor haar bij zich. Rebecca moet gaan werken. Ben is mee voor Rebecca, anders was hij wel thuisgebleven. Hij houdt zijn mond terwijl Rebecca en Whitney kletsen. Whitney deelt complimentjes uit en stelt wat vragen, ze pakt Rebecca's hand en dan haar schouder, en Rebecca laat het toe. Ze vindt het zowaar fijn. Ze hoopt maar dat niemand komt storen.

Bens haar is nog vochtig van de douche en ruikt naar de ochtend. Hij voelt Whitney naar hem kijken terwijl ze met zijn vrouw staat te praten. Hij heeft zijn hand in de achterzak van Rebecca's witte spijkerbroek gestoken. Hij trekt haar naar zich toe. Rebecca merkt dat hij niet echt naar haar gesprek met Whitney luistert, en daar heeft ze gelijk in. Hij kijkt toe hoe een goochelaar een kleurrijke sjaal om Whitney's giechelende tweeling wikelt. Het meisje beantwoordt Bens vriendelijke blik. Hij is niet erg sociaal met volwassenen, maar kinderen vinden hem altijd aardig. Hij is de lievelingsleraar. Hij is de vrolijke oom. Hij is de honkbaltrainer.

Vanaf de andere kant van de tuin kijkt Blair toe terwijl Ben en Rebecca op subtiele manieren elkaar aanraken en naar Whitney's georeer luisteren, alsof ze nog steeds alles wat ze nodig hebben in elkaar vinden. Ze hebben geen kinderen en dus zijn ze nog niet voor altijd veranderd, zoals de rest. Ze spreken nog op een be-

leefde toon in hele zinnen tegen elkaar. Ze neuken waarschijnlijk één keer per dag en genieten ervan. Ze vallen tegen elkaar aan in slaap in hetzelfde bed. Zonder dat een kussen haar kant van het bed scheidt van zijn kant, zodat je net kunt doen alsof de ander er niet is.

Blair ziet dat haar beste vriendin Whitney al lopend op zoek is naar een volgende gesprekspartner terwijl ze het praatje met Rebecca aan het afronden is. Aiden, de man die aan de andere kant van Blairs grenskussen slaapt, is luid aan het praten in de hoek van de tuin. Hij heeft publiek, zoals altijd. Hij is naar een clou aan het toewerken die ze al vaker heeft gehoord. Terwijl ze langsloopt, heeft hij Whitneys aandacht getrokken en Blair is zich er pijnlijk van bewust dat ze in haar eentje is. Ze kijkt of ze Jacob, Whitneys echtgenoot, kan zien en ontdekt hem bij een stel dat ze nog niet kent. Een peuter met vlechtjes wurmt zich tussen de benen van de moeder. Jacob gebaart naar zijn huis, tekent het dak met zijn vinger terwijl hij het ontwerp uitlegt. Hij heeft zoals altijd een zwart T-shirt aan en een zwarte broek met omgeslagen zoom, hij heeft geen sokken aan in zijn spierwitte designersneakers. Zijn haar, wenkbrauwen, het montuur van zijn Scandinavische bril zijn allemaal heftig en cool, maar hij is erg zachtaardig. Hij steekt begroetend zijn hand op naar Blair. Ze bloost omdat ze had staan staren. Het is ook zo fijn om naar hem te staren. Ze kijkt weer rond op zoek naar zijn vrouw.

Whitney staat nu te kletsen met een groepje moeders van kinderen uit de klas van haar oudste zoon Xavier. Ze hebben een groepschat waar Whitney zelden op reageert omdat ze geen antwoord heeft op de vragen die ze stellen over het project van het eerste seizoen en het menu voor de warme lunch en de deadline voor het bestellen van de klassenfoto's. Maar ze vindt het gewoon leuk om in die groepschat te zitten. Soms reageert ze met een pictogram als ze vroeg in de ochtend op kantoor haar derde kop

koffie drinkt en geniet van de stilte en dat ze even kan nadenken. Een duimpje, een hartje. *Bedankt voor de updates!* Niet iets waar ze wat aan hebben en ook een beetje ironisch. Whitney voelt dat de vrouwen haar in de gaten houden terwijl ze hun echtgenoten welkom gaat heten; die staken hun gesprek en reichten hun rug als ze haar begroeten.

Blair vangt Rebecca's blik en nu is het hun beurt om over koetjes en kalfjes te praten. Blair kan alleen iets bedenken over het weer, altijd dat verdomde weer, dat het 's avonds wat koeler wordt, en over de lange uren dat Rebecca werkt in het ziekenhuis, waar ze over drie kwartier moet zijn. Maar Rebecca houdt van lange uren maken. De twee vrouwen hebben behalve dat ze bij elkaar in de buurt wonen verder niks gemeen. Rebecca laat zich door Blair als een online medische encyclopedie gebruiken en beantwoordt elke vraag die ze stuurt over de uitslag van haar dochter, of een blaffende hoest, of een jeukend trommelvlies of grijsachtige poep. Dat soort dingen kunnen Blair dagenlang bezighouden. Blair vraagt zich af hoe het is om zo gedreven te zijn. Om witte spijkerstof op een barbecue te dragen.

Rebecca's blik valt om de haverklap op Blairs zevenjarige dochter. Ze blijft maar naar haar kijken. Ze vraagt zich af hoe het hier zou zijn met haar eigen dochter. Ze staat zichzelf toe die toekomst verder uit te diepen en ze wordt almaar langer, net als de sjaal uit de hoge hoed van de goochelaar. Het meisje zit met krijt op het betonnen terras te tekenen en de tweeling wacht op hun beurt met het konijn. De twee vrouwen kijken nu samen naar Blairs dochter en doen allebei net alsof ze de kinderen heel grappig vinden.

Whitney komt bij hen staan, met een net gevuld glas en Blair en Rebecca komen tot leven. Ze legt haar hand op Blairs schouder

en doet net alsof ze zich niet ergert aan het feit dat de handen van de tweeling vol gekleurd krijt zitten. Wat zijn ze lief samen, zegt Whitney lijsig, wat is Chloe toch goed met de allerkleinsten. Ze zet onopvallend een stap achteruit, omdat ze geen krijt op haar jurk wil krijgen.

Rebecca probeert zich voor te stellen hoe het moet zijn om dat soort dingen fijn te vinden om te doen: gastvrouw zijn, met alles pronken. Ze heeft nog drie minuten de tijd en haar hoofd zal de hele honderdtachtig seconden daarover nadenken, want zo werkt dat bij haar. Ook zij zegt iets over Chloe's lieve karakter terwijl de seconden wegtikken.

'Heerlijk' is het woord dat Rebecca gebruikt. Blair glimlacht, bagatelliseert hoe fantastisch haar enige kind is, maar ze bloeit op door het compliment. Ook al was het dan een plichtmatige opmerking.

Door het woord 'heerlijk' vraagt Whitney zich af waar haar onheerlijke zoon is. Ze kan hem in de achtertuin nergens ontdekken. Blair zegt dat ze hem een halfuur geleden nog heeft gezien, hij stond bij Mara's hek tussen de kieren door te gluren. Hij is nooit waar hij zou moeten zijn. Whitney heeft hem gemaand zich goed te gedragen, de jongere kinderen te vermaken en aardig te zijn. Voor deze ene keer. Omdat zij het vraagt. Hij zou hier ergens moeten zijn. De goochelaar is bijna klaar met zijn optreden.

Hij heeft misschien even een rustig moment nodig. Blair zegt dit langzaam, rustig, en twijfelt of ze dat wel had moeten doen.

Maar nee, Whitney moet en zal hem vinden.

Kan hij nou niet gewoon doen wat ze hem heeft gevraagd? Waarom kan hij niet méér op Blairs dochter lijken? Ze moet denken aan die chagrijnige uitdrukking op zijn gezicht, alsof hij

altijd aan het mokken is. Mensen vragen wel eens waarom hij een slechte bui heeft, terwijl hij er gewoon zo uitziet. Een lang gezicht, gemelijk, hard toe aan een knipbeurt, die hij niet wil. Ze loopt snel door het huis terwijl ze zijn naam roept. De bijkeuken, de zitkamer, de speelkamer in de kelder. Dit is toch wel erg vervelend met een tuin met zo'n vijftig gasten. Heeft hij zich verstoppt? Heeft hij weer de iPad gepikt? 'Xavier!' Moet hij haar nu altijd weer tegen de haren in strijken? Ze haast zich naar de tweede verdieping en doet de deur van zijn slaapkamer open. En daar zit hij, op zijn bed, met de gejatte snoepzakjes voor de kinderen leeg om zich heen. Alle zakjes. Er zit chocola op zijn gezicht en op de lakens. Hij likt net het glazuur van een koekje dat voor een ander kind bestemd was.

'Waar ben je verdomme mee bezig, Xavier?' Ze rukt het stuk cellofaan uit zijn hand en hij krijst en deinst terug. 'Wat mankeert je toch?'

Xavier kijkt verdrietig en hij trekt een pruillip als een kind dat half zo oud is als hij. Ze heeft geen zin in zijn irritante gejammer dat steeds harder zal worden en waardoor ze hem het liefst een klap wil verkopen. 'Nee!' gilt ze. Ze pakt hem bij zijn arm en hij jankt en wordt slap. Ze kan dat niet uitstaan. 'Sta op, rotkind!'

Maar dan laat ze hem los. Ze realiseert zich dat het gezellige geroezemoes is weggestorven.

Het is beneden stil geworden. Ze hoort alleen nog het bonzen van haar woedende hart. En de nagalm van haar eigen hatelijke, vreselijke gegil. De bekende echo van haar woede. De angst van wat er kan zijn gebeurd dringt zich op. En dan ziet ze het. Het raam staat wijd open. Iedereen heeft het gehoord.

Uit schaamte zakt ze op de grond. Op het nest van weggegooide satijnen linten waarvan de punten zo scherp zijn als het topje van de tong van een slang.

Ze beseft wat de gevolgen ervan zullen zijn.